

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Tenn_William-Osvobozeni_Zeme.pdb

PDB Name: Tenn William-Osvobozeni Zeme
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.11.2008
Modification Date: 16.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William Tenn
Osvobození Země
(ikarie 1995/08)

Tohle je tedy příběh našeho osvobození. Nasajte vzduch a chyt'te se chomáčů! Ach jo, tak tady tu historku máte. Co se týče měsíce, byl to srpen a to v úterý. Dospěli jsme tak daleko, že ta slova dnes ztratila svůj význam, ale mnoho věcí, které znali a o které vedli spory naši primitivní předkové, ti ještě neosvobození a staromódní otcové, ztratily pro naše svobodné mysli význam. Ale ten příběh se musí vyprávět, a to se všemi neuvěřitelnými místními jmény a ztracenými výchozími body.

Proč? Má snad někdo z vás na práci něco lepšího? Měli jsme vodu a řasy a ležíme v údolí kudy vane vítr. Tak se uvolněte, odpočívajte a poslouchajte. A nasávejte vzduch, nasávejte.

Tak tedy v úterý a v srpnu se na obloze nad Francií, v té části světa, které se říkalo Evropa, objevila loď. Ta loď byla osm kilometrů dlouhá a říkali nám, že vypadala jako obrovský stříbrný doutník.

Příběh pokračuje vyprávěním o panice a úžasu, které se rozšířily mezi našimi předky, když se loď zničehonic zhmotnila na hluboce modrém letním nebi. Jak pobíhali, křičeli, ukazovali!

Jak vzrušeně uvědomili Spojené národy, jednu ze svých hlavních organizací, že se nad jejich zemí zhmotnila podivná kovová loď neuvěřitelné velikosti. Jak na základě rozkazů, které poslali sem, loď obklíčila vojenská letadla s odjištěnými zbraněmi a na základě pokynů, které poslali tam, se v její blízkosti shromáždila skupina vědců se signálními zařízeními, aby posádce lodi naznačila své přátelské úmysly. Jak pod velkou lodí procházeli lidé s fotoaparáty a fotografovali ji, muži s psacími stroji, již o ní psali příběhy, a muži s povolením, kteří prodávali její modely.

Všechny tyhle věci naši předkové, zotročení a nevědoucí, dělali.

Pak se uprostřed lodi otevřel obrovský otvor a první mimozemšťan vyšel ven. Byl trojnohý a kráčel tím složitým krokem, který se zanedlouho všichni pozemšťané naučili znát a milovat. Měl na sobě kovový oblek, který ho chránil proti účinkům zvláštností naší atmosféry, oblek toho poloprůsvitného, volně řaseného typu, který během svého pobytu na Zemi nosili naši první osvoboditelé.

Mluvil jazykem, jemuž nikdo nerozuměl, ale ohlušujícím hlasem, který vycházel z úst umístěných zhruba v polovině jeho osmimetrového těla, promlouval celou hodinu k pozemské veřejnosti. Skončil, počkal nějakou chvíli vychovaně na odpověď a když se žádná neozvala, vrátil se zpátky na loď.

To byla ta noc, první noc našeho osvobození! Nebo měl bych snad říci noc našeho prvního osvobození? V každém případě, byla to ta noc! Představte si naše předky, jak poskakují kolem svých primitivních starostí: jak hrají hokej, dívají se na televizi, rozbíjejí atom, debatují o politice, pořádají soutěžní hry a podepisují přísední prohlášení - všechny ty nesmyslnosti, které dělaly ze starých časů tak strašlivou záplavu neustále se množících podrobností, se kterými museli žít - a porovnejte jejich život s úžasnou a důstojnou jednoduchostí dneška.

Základní otázka se samozřejmě nabízela sama - co to vlastně mimozemšťan řekl? Vyzýval snad lidskou rasu, aby se vzdala? Nebo oznámil, že je na mírumilovné obchodní cestě a po tom, co nám učinil rozumnou nabídku za, řekněme, veškerý led ze severního pólu, odešel, abychom mohli jeho návrh probrat alespoň v relativním soukromí? Nebo možná řekl, že je nově jmenovaný vyslanec přátelské a inteligentní mimozemské civilizace, a požádal, aby ho někdo odvedl na příslušné místo, kde by mohl odevzdat své pověřovací listiny?

Nevědět, to bylo hrozné.

Protože o tom rozhodovali diplomaté, došlo se pozdě v noci k rozhodnutí, že se s největší pravděpodobností jedná o případ třetí a časně následujícího rána čekala pod břichem nehybné lodi delegace Spojených národů. Delegace měla uloženo, aby přivítala mimozemšťany s maximálním využitím svých kombinovaných jazykových schopností. Jako další důkaz o přátelských úmyslech lidstva byl vydán rozkaz, že žádné z hlídkujících letadel nesmí nést více než jednu atomovou pumu a každé musí vztyčit malou bílou vlajku, spolu s vlajčkou OSN a vlajkou své národnosti. Tak se naši předkové postavili k poslední a rozhodující výzvě dějin.

Když se po několika hodinách mimozemšťan znovu objevil, delegace k němu přistoupila, uklonila se a ve třech oficiálních jazycích Spojených národů - anglicky, francouzsky a rusky - jej požádala, aby Zemi považoval za svůj domov. Mimozemšťan delegaci vážně vyslechl a pak zopakoval svou řeč z předchozího dne - byla pro něj zřejmě stejně

významná a nabitá emocemi, jak byla pro zástupce světových vlád nesrozumitelná.

Naštěstí jeden mladý a velmi vzdělaný člen sekretariátu odhalil podezřelou podobu mezi jazykem mimozemšťanů a jedním téměř neznámým bengálským dialektem, o jehož odchylky se kdysi zajímal. Důvod té podobnosti, jak dnes všichni vědí, spočíval v tom, že když mimozemšťané tohoto typu Zem navštívili naposled, žila nejpokročilejší lidská civilizace v jakémsi vlhkém údolí v Bengálsku. Mimozemšťané si pořídili vyčerpávající slovník tam užívaného jazyka, aby další průzkumné výpravy neměly žádné potíže při komunikaci s domorodými Pozemšťany.

Ale jak vidím, příliš se svým příběhem pospíchám, jako ten, kdo začne žvýkat šťavnaté kořínky dřív než suchá stébla. Ach jo, byly to pro náš živočišný druh vážné úžasné zkušenosti.

Jen si, mladíku, klidně sedni a poslouchej. Ještě nejsi ve věku, kdy bys mohl vyprávět Příběh. Pamatuju si, a pamatuju si moc dobře, jak ho vyprávěl můj otec a před ním zase jeho otec. Musíš počkat, až na tebe přijde řada, jako přišla na mě. Budeš poslouchat tak dlouho, dokud mě příliš vysoké kopce mezi napajedly nepřipraví o život.

Je možné, že pak převezmeš mé místo u nejjšťavnatějšího trsu řas a na cestách, při odpočinku mezi příběhy, budeš vyprávět velký příběh našeho osvobození bezstarostně pobíhajícím mladým.

Na návrh mladého Hinda byl povolán jediný profesor srovnávací lingvistiky, který rozuměl onomu zvláštnímu dialektu a byl schopen v něm i konverzovat. Odvolali ho z vědeckého kongresu v New Yorku, kde měl profesor přednést referát, na kterém pracoval osmáct let. Byl na téma Základní studie zřejmě příbuznosti několika přičestí minulých ve starém sánskrtu se stejným počtem podstatných jmen v moderní sečuánštině.

Jo, jo, fakticky, všechny tyhle věci - a další, mnoho dalších - si naši předkové ve své strašlivé nevědomosti vymýšleli, aby měli co na práci. To my oproti nim dokážeme spočítat své svobody!

Rozmrzelý učenec bez - jak neustále trpce opakoval - části svých nejdůležitějších převodních tabulek, byl přepraven nejrychlejším proudovým letadlem do oblasti na jih od Nancy. Město v těch dávno minulých dnech leželo v obrovském temném stínu lodě mimozemšťanů.

Tam byl seznámen se svým úkolem delegací OSN, jejíž nervozita se novým znepokojujícím vývojem situace nijak nezmenšila. Z lodi totiž mezitím vystoupilo několik dalších cizinců a vyneslo ven velké množství dílů z lesklého kovu a z těch začali sestavovat evidentně něco jako stroj - i když to bylo vyšší než kterýkoliv mrakodrap, jaký kdy postavil člověk, a vydávalo to sebe zvláštní a početné zvuky jako mluvící citlivá bytost. První mimozemšťan zatím uctivě dělal společnost zpoceným diplomatům. Tu a tam pronesl znovu svou řeč v jazyce, který byl zapomenut už ve chvíli, kdy kladli základní kámen alexandrijské knihovny. Lidé z OSN se mu snažili odpovědět, a vzhledem k tomu, že nerozuměl ani jednomu z jejich jazyků, pokoušeli se o to s pomocí rukou a výrazů obličeje. Mnohem později komise složená z antropologů a psychologů brilantně vypíchla obtíže takové fyzické posunkové konverzace s bytostí, která má - tak jako cizinci měli - pět chápavých horních končetin a jediný nepohyblivý orgán vidění, totiž složené fazetové oko, v jakém si libuje hmyz.

Profesora začali postrkovat v patách mimozemšťanů po celém světě a jeho úkolem bylo vytvořit praktický slovník podivného jazyka. Zoufalství, jež zažíval při práci s jazykem, jehož zvláštnosti mohl odvozovat jen z omezených výrazů, které mu poskytoval ten, kdo musel mluvit s tím nejnepřirozenějším cizím přízvukem, byly ovšem zanedbatelné ve srovnání s neklidem, který cítili zástupci světové vlády. Pozorovali, jak se cizinci každý den přesunují na jiné místo naší planety a současně pokračují v sestavování obrovské konstrukce, která brebentila a nostalgicky si broukala, jako kdyby vzpomínala na vzdálené továrny, které ji zrodily.

Pravda je, že se vždycky některý z cizinců uvolnil ze své evidentně dozorčí činnosti a přednesl dobře známou malou řeč. Bohužel ani jeho dokonalé způsoby, které dokázal mimo jiné tím, že vyslechl šestapadesát odpovědí ve stejném počtu jazyků, nedokázaly rozptýlit paniku mezi pozemskými vědci. Kdykoliv se totiž některý z Pozemšťanů, zkoumajících lesklé stroje, dotknul nějaké jejich součásti, okamžitě se začal rychle zmenšovat a vzápětí zmizel v jiskřičce světla. I když se to nestávalo pravidelně, stávalo se to dost často, aby se mezi zástupci lidí a OSN rozšířilo špatné zažívání a chronická nespavost.

Nakonec, když profesor spotřeboval větší část svého nervového systému jako palivo, podařilo se mu nashromáždit tolik jazykových ukázek, aby mu to umožnilo rozhovor. On - a jeho prostřednictvím celý svět - se tedy od mimozemšťanů dozvěděl následující:

Mimozemšťané náleželi k vysoce inteligentní civilizaci, která rozšířila svou kulturu po celé galaxii. Protože znali omezené možnosti nedostatečně vyvinutých zvířat, která v poslední době ovládla planetu Zemi, uvalili na nás určitý druh dobře míněné izolace. To znamená že dokud se my, nebo alespoň naše úřady, nedostaneme na úroveň, řekněme, potřebnou pro základní členství v galaktické federaci (pro první tisíciletí v rámci sponzorství a dohledu jedné z nejstarších, nejpokročilejších a nejdůležitějších ras celého společenství), budou všechny zásahy do našeho soukromí - s výjimkou několika přísně utajených vědeckých experimentů - na základě všeobecného souhlasu, přísně zakázány. Několik jedinců, kteří porušili tahle pravidla - za cenu nedohledných následků na našem druhovém sebevědomí a obrovských zisků vládnoucích náboženství - bylo okamžitě a přísně potrestáno takovým způsobem, že se další podobné případy nějakou dobu téměř nevyskytly. Poslední grafy porodnosti byly víc než uspokojivé a vzbudily naději, že bude stačit dalších třicet čtyřicet století k tomu, abychom se zařadili mezi kandidáty na členství ve federaci. Naneštěstí byli lidé tohoto hvězdného společenství velmi početní, a lišili se vzájemně jak svými etickými postoji, tak fyzickým vzhledem. Poměrně velký počet biologických druhů zaostával v sociální sféře daleko za Deridii, jak se naši návštěvníci sami nazývali. A právě jedna z těch civilizací, rasa strašlivých, červům podobných stvoření, známých jako Troxtové - technologicky téměř stejně vyspělá, jak my jsme byli zaostalí ve smyslu morálním - se náhle rozhodla vybojovat si pozici jediných a absolutních vládců galaxie. Uchvátili kontrolu nad několika klíčovými slunci spolu s

jejich doprovodnými planetárními systémy. Po promyšleném zničení několika takto zotročených ras vyhlásili svůj úmysl nemilosrdně zničit všechny živočišné druhy, které se nepoučily z této lekce a nepřistoupí na bezpodmínečnou kapitulaci.

Galaktická federace se v zoufalství obrátila na Dendie, na jednu z nejstarších, nejméně sobeckých a při tom nejmočnějších ras a požádala je, aby se jako vojenští zástupci federace vydali po stopách Troxtů, vyhledali je na všech místech, kde Troxtové získali ilegální nadvládu a oslabili je natolik, aby už nikdy v budoucnosti nebyli schopni rozpoutat novou válku. Ten příkaz však přišel téměř pozdě. Kdekoliv totiž Troxtové úspěšně zaútočili, získávali Dendiové ztracené pozice jen za cenu nesmírných obětí. Konflikt se už celá staletí převaloval naší galaxií. V jeho průběhu byly zničeny mnohé hustě obydlené planety, hvězdy proměněny v novy a celé hvězdokupy obráceny ve vířící kosmický prach.

Teprve před nedávném bylo dosaženo určitého rovnovážného stavu a obě strany využívaly té přestávky k tomu, aby zesílily slabá místa na svých frontách.

Tak se Troxtové přesunuli do té části vesmíru, která zatím ležela v mírové oblasti - do vesmíru, kde se mimo jiné vyskytovala i naše sluneční soustava. Naše droboučká planeta a její zanedbatelné zdroje je ani v nejmenším nezajímaly. Byli jim lhostejní i naši nebeští sousedé, jako je Mars nebo Jupiter. Vybudovali si velitelství na jedné z planet Proximy Centauri - hvězdě, která leží našemu slunci nejbliž - a pokračovali v budovám svého obranně-útočného systému mezi Rigelem a Aldebaranem. V tomto okamžiku Dendiové dodali na vysvětlenou, že další podrobnosti mezihvězdné strategie jsou příliš složité, než aby se daly uspokojivě vysvětlit bez třírozměrných map. Požádali nás, abychom přijali jejich konstatování, že došlo k situaci, kdy je otázkou života a smrti udeřit co nejrychleji a znemožnit další existenci Troxtů v oblasti Proximy Centauri tím, že vybudují základnu uprostřed jejich komunikační linie.

Nejvhodnější místo pro takovou základnu bylo na Zemi.

Dendiové se mnohonásobně omluvili za to, že zasahují do našeho vývoje. Byli si vědomi, že jejich zásah bychom mohli v tomto složitém stadiu vývoje velmi drazě zaplatit. Bohužel, jak vysvětlovali, v naší nevědomé prebengálské éře, to znamená ještě před jejich příchodem, jsme se (bez vlastního vědomí) stali oblastí obsazenou odpornými Troxty. Teď se tedy můžeme považovat za osvobozené.

Velmi jsme jim za to poděkovali.

Jak jejich vůdce mimo jiné pyšně podotknul, Dendiové vedli válku v zajmu samotné civilizace, a to proti nepříteli tak strašlivému, tak odpornému ve své vlastní podstatě a tak hnusnému ve svých praktikách, že si nesměl činit nárok na příslušnost k myslícím tvorům. Dendiové nebojovali jen za sebe, ale za každého věrného příslušníka meziplanetárního společenství, za každou sebemenší a bezmocnou rasu, která byla příliš slabá, než aby se mohla postavit proti vše pustošícímu nepříteli. Chce snad lidstvo v tomto konfliktu zůstat stát stranou?

Následovalo jen krátké zaváhání, než byla tato informace strávena. Pak lidstvo zvolalo prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, jako byla televize, noviny, bubny domorodců a venkovští poslové na mulách, své rozhodné "Ne!". "Nezůstaneme stát nečinní! Pomůžeme vám zničit toto nebezpečí, které ohrožuje samotnou podstatu civilizace! Jen nám řekněte, co máme dělat!"

No, prakticky vlastně nic, odpověděli mimozemšťané poněkud rozpačitě. Možná, že se časem něco najde - pár maličkostí, prý aby tak řekli - které jistě budou velmi užitečné, ale v téhle chvíli snad kdybychom se soustředili na to, abychom se jim nepletli do cesty při montáži jejich děl, byli by nám velmi vděční, vážně...

Tahle odpověď vyvolala u dvou bilionů obyvatel Země velkou dávku nejistoty. Ještě několik dnů potom prý lidé na zemi - tak říká příběh - neměli odvahu podívat se jeden druhému do očí.

Lidé se však nakonec vzpamatovali z téhle rány, uštědřené jejich pyši. Lidstvo bude užitečné, i když jen tak nedůstojným způsobem. Poslouží rase, která je zachránila před potencionální porobou ve spárech nevýslovně hnusných Troxtů. A za to bychom měli vzpomínat na naše předky v dobrém! Chvalme ty upřímné pokusy podniknuté bez ohledu na jejich nevědomost!

Všechny armády, všechny letecké i námořní flotily, byly přeorganizovány na strážní oddíly a nasazeny do služby kolem dendijských zbraní. Bez propustky podepsané někým z Dendiů se ani jeden člověk nedostal blíže než na tři kilometry k jejich mumlajícím strojům. Pokud je známo, nebyla však tahle výjimka nikdy uplatněna, protože Dendiové během svého pobytu na Zemi žádnou takovou propustku nepodepsali. Nejbližší sousedství mimozemských zbraní se tak stalo oblastí, kterou dvounozí opustili a už se tam nikdy nevrátili.

Spolupráce s našimi osvoboditeli měla přednost před veškerými lidskými činnostmi. Heslem dne byla věta, kterou poprvé vyslovil v rozhlasě jeden harvardský profesor, člen vlády, v rozhádaném diskusním pořadu "Místo lidstva v poněkud přecivilizovaném vesmíru".

"Zapomeňme jako jednotlivci na svůj egoismus a jako společenství na svou ješitnou pychu," vykřikl v jedné chvíli profesor. "Podřídme všechno jednomu cíli - totiž tomu, že svoboda sluneční soustavy všeobecně a Země konkrétně - musí být a bude zachována!"

Navzdory tomu, že se jeho prohlášení jeví jako poněkud bombastické, bylo opakováno všude a stalo se z něj heslo. I tak bylo často obtížné zjistit, co Dendiové chtějí - jednak proto, že existoval jen omezený počet tlumočnicků, které mohly využívat hlavy jednotlivých států, jednak proto, že vůdce Dendiů většinou po dvojakých a často nejasných prohlášeních mizel v lodi - tak tomu bylo například v případě jeho decentní výstrahy, která zněla: "Vyklidte Washington".

Při této příležitosti se předseda vlády s americkým prezidentem potili celých pět hodin v horkém červencovém dni, navlečení do černých obleků, tuhých límečků a s cylindry na hlavách, neboť toto oblečení předepisovala etiketa té barbarské doby politikům pro styk se zástupci jiného národa. Čekali a vadli pod obrovskou lodí, do které

mimozemšťané nikdy nepozvali jediného Pozemšťana, a to navzdory toužebným a často poněkud vlezlým poznámkám, jimiž je bombardovali jak vědci, tak letečtí konstruktéři. Čekali prostoupení trpělivostí a obliti potem, až se vůdce Dendiů znovu objeví, aby se ho zeptali, jestli měl na mysli stát Washington nebo město Washington.

V tomto místě nám příběh připomíná slavnou báj. Budova Bílého domu byla během několika dnů rozebrána a téměř nepoškozená znovu postavena na úpatí Skalistých hor, chybějící archivy, které se po nějaké době našly v dětském oddělení veřejné knihovny v Duluthu, v lowě, láhve s vodou z řeky Potomac, opatrně převážené na západ a obřadně naléváné do kruhového betonového příkopu, vybudovaného kolem prezidentského sídla (ze kterého se bohužel, díky velmi nízké vlhkosti místního vzduchu, během několika dnů vypařila). To všechno jsou pyšné okamžiky ve vesmírné historii našeho druhu a ani dodatečné zjištění, že Dendiové na onom místě nechtěli vybudovat dělostřeleckou baterii, dokonce ani skladiště munice, ale obyčejnou rekreační halu pro své vojáky, nemůže zmenšit velikost naší odhodlané spolupráce ani dobrovolných obětí.

Nedá se však popřít, že ego naší rasy bylo těžce narušeno zjištěním, ke kterému došlo během jednoho rutinního novinářského interview. Přišlo se totiž na to, že posádka mimozemšťanů na Zemi je ekvivalentem pozemského vojenského družstva a jejich velitel není velký vědec ani Míčový strategický génius, jakého by měla podle očekávání Pozemšťanů vyslat Galaktická federace k ochraně Země, ale něco jako meziplanetární mladší seržant.

Že prezident Spojených států, vrchní velitel armády a námořnictva čekal poníženě na obyčejného poddůstojníka, lidstvo polykalo velmi těžko. Že však nadcházející Bitva o Zemi měla mít historickou hodnotu jen o málo větší než běžná průzkumná patrola, to bylo nesnesitelně ponižující.

A pak tady byla otázka "čendy".

Když cizinci sestavovali a obsluhovali svůj zbraňový systém, rozmístěný prakticky po celé naší planetě, odhazovali tu a tam nepotřebné kousky mluvícího kovu. Kov, oddělený od strojů, jejichž byl původní součástí, ztrácel všechny vlastnosti pro lidstvo zhoubné a získával několik jiných, které byly skutečně velmi užitečné. Tak například, když se takový kus cizího kovu přiložil k jakémukoliv jinému kovu pozemskému a pečlivě odizoloval od ostatních pevných látek, stal se během několika hodin sám kovem, ke kterému byl přiložen, ať to byl zinek, zlato nebo čistý uran. Tenhle materiál - "čendy", jak ho slyšeli lidé mimozemšťany nazývat - se v ekonomickém systému, napůl zničeném neočekávanými a častými vyřazeními průmyslových středisek, rychle stal předmětem horečného zájmu. Kdykoliv mimozemšťané opustili zakázané tříkilometrové perimetry, táhly se za nimi hordy otrhaných lidí, kteří sborově skandovali: "Nějaké čendy, Dendi?" Všechny pokusy bezpečnostních agentur zastavit tuhle ostudnou žebrotu bylo zcela marné, zvláště od doby, kdy, jak se zdálo, Dendiové našli z nepochopitelných důvodů potěšení v tom, rozhazovat malé kousky čendy do davu, kde se o ně vzápětí lidé servali. Když se k zástupům, které se hnaly do míst, kam dopadla hrst kousků toho vysoce univerzálního a upovídaného kovu, začali přidávat i policisté a vojáci, vlády se vzdaly.

Lidstvo už pomalu začalo doufat, že útok přijde co nejdříve, takže nebude mít čas trápit se úvahami o vlastních složitých pocitech méněcenné podřízenosti. Někteří z těch nejfanatičtějších konzervativců mezi našimi předky už pravděpodobně litovali, že došlo k osvobození.

Litovali toho, děti, vážně, litovali! Doufejme jen, že tihle potencionální troglodyté byli mezi prvními, kdo byl zasažen a rozpustil se v záři rudých plamenných koulí. Člověk se přece nemůže obracet zády k pokroku!

Dva dny předtím, než skončil měsíc září, oznámili nám mimozemšťané, že zjistili jakýsi pohyb na jenom ze Saturnových měsíců. Jak se zdálo, hledali Troxxtové lživě a potajmu cestu napříč naší sluneční soustavou. Dendiové vzali v úvahu jejich divoké a zrádné sklony a varovali nás, že se útok těch červům podobných oblud dá očekávat každým okamžikem. Jen málokterý člověk šel spát, zatímco se noc připlížila k poledníku a tiše se přes něj překulila. Téměř všechny oči byly zvednuty vzhůru k obloze, již pozorní Dendiové zbavili všech mračen i obláček. Na některých částech planety došlo k nesmírnému oživení na trhu s levnými dalekohledy a dalšími optickými přístroji, jako například se začouzenými sklíčky, zatímco na těch ostatních se zase začaly skvěle prodávat kouzla a talismany, které měly všeobecnou, neboli univerzální účinnost.

Troxxtové zaútočili ve třech válcovitých lodích najednou. Jedna na jižní polokouli a dvě na polokouli severní. Z jejich malých lodí vystěhovaly obrovské sloupky zeleného plamene a všechno, čeho se dotkly, vybuchlo a změnilo se v jemný písek podobný skleněné drti. Ani jednomu z Dendiů útok Troxxtů neublížil. Z děl, rozmístěných po celé naší planetě, vybuchla šarlatová oblaka, která se hladově pustila za Troxxty, ale protože se jim nepodařilo dosáhnout unikové rychlosti, spadla nakonec zpět na Zem.

Tady se ovšem projevil velmi nežádoucí následek. Kterákoliv obydlená oblast, kam tyhle teď už bledě růžové obláčky náhodou padly, se rychle změnila ve hřbitov. Byl to ovšem hřbitov, pokud je pravda to, co se vypráví, který byl cítit spíše jako kuchyň než jako pohřebiště. Obyvatelé postižených oblastí se stali obětmi nečekaného zvýšení teploty. Kůže jim zrudla, pak zčernala; vlasy a nehty se jim zkroutily horkem a zuhelnatěly a maso jim přímo na kostech zkapalnělo a odpařilo se. Celkem vzato, byl to velmi nepěkný způsob smrti, zvláště když uvážíme, že jim zahynula celá desetina lidstva.

Jediná útěcha byla v tom, že rudé oblaky dostihly jeden černý válec. Když se jako výsledek srážky loď Troxxtů rozpálila do běla a pak se v podobě kovového deště za bouře zřítla na zem, dvě zbývající lodě útočící na severní polokouli okamžitě ustoupily k asteroidům, kam je ovšem Dendiové - vzhledem ke svému velmi omezenému počtu - rozhodně odmítli pronásledovat.

V následujících čtyřiařidaceti hodinách měli mimozemšťané - řekněme místní mimozemšťané, - několik porad, provedli

opravy svých zbraní a vyslovili nám upřímnou soustrast. Lidstvo si pohřbilo své mrtvé. To poslední byl prastarý zvyk našich otců, který nestojí téměř za zmínku, a byl to samozřejmě jeden z těch zvyků, které se do dnešních moderních časů nezachovaly.

Po nějaké době se Troxxtové vrátili. Člověk na ně byl připraven. Nemohl se jim odvážně postavit se zbraněmi, jak by si horoucně přál, ale zato mohl a také stál u optických přístrojů a naslouchal řečem zaklínačů.

Rudé obláčky znovu popraskaly v nejvyšších vrstvách stratosféry, znovu se zelené plameny opíraly do žvatlajících věží z čendy, znovu umíraly tisíce lidí ve zpětném záslehu války. Ale tentokrát v tom byl jistý rozdíl. Zelené plameny Troxxtů po tříhodinovém boji najednou změnilly barvu, ztmavly a nabraly namodralý odstín. A potom Dendí po Dendim padal u svých zbraní a v křečích umíral.

Pak zřejmě Dendiové dostali rozkaz k ústupu. Zbývající jedinci si probojovali cestu ke své obrovské lodi, ve které k nám přiletěli. Z jejich trysek vyšlehl plamen, který vyryl obrovskou žhavou brázdou napříč celou Francií a odkopl Marseilles do Středozemního moře, motory zaburácely, loď zmizela ve vesmíru a postupně pádila k domovu.

Lidstvo se obrnilo v očekávání nadcházejícího utrpení pod nadvládou Troxxtů.

Měli opravdu podobu velkých červů. Těsně po tom, co přistály první dva černé válce, vyšli Troxxtové ze svých lodí, přičemž byla jejich drobná článkovaná těla udržována nad zemí pomocí dlouhých a tenkých kovových podpěr. Kolem každé lodi vztyčili kopulovitou pevnost - jednu v Austrálii a jednu na Ukrajině - zajali několik odvážnějších jedinců, kteří se odvážili přiblížit k místu přistání, a se zoufale se bránícími oběťmi zmizeli uvnitř svých plavidel.

Zatímco část lidí cvičila podle starých vojenských zvyklostí, jiní se horečně přehrabovali ve vědeckých textech a záznamech týkajících se návštěvy Dandiů v zoufalé naději, že se jim podaří najít způsob, jak uchránit pozemskou nezávislost proti nenasytným dobyvatelům hvězdami poseté galaxie.

A přitom lidští zajatci, kteří zmizeli uvnitř uměle zatemněných vesmírných plavidel (Troxxtové, kteří nemají oči, nejen že světlo nepotřebují, ale některým z usedlejších jedinců je světelné záření, které dopadá na jejich citlivou bezpigmentovou pokožku, velmi nepříjemné) nebyli celou tu dobu mučeni a vyslýcháni, nebyli pitváni zaživa v bezohledném honu za sebemenší informací, ale vzdělávání.

Přesněji řečeno, vzdělávání v troxxtině.

Je pravda, že velké množství zajatců zjistilo, že na úkol, který před ně Troxxtové předestřeli, absolutně nestačí a stali se dočasně služebníky úspěšnějších studentů. A u další, i když podstatně menší skupiny, se vyvinuly rozličné formy frustrační hysterie - Aktéra měla podoby od pocitu neurčitěho smutku až k celkové katatonické depresi - a to všechno ze stresu vyvolávaného obtížností jazyka, v němž bylo každé sloveso nepravděpodobné a jehož myriády předložek se tvořily podle kombinace přídavných jmen příslušných k podmětu předchozí věty. Nakonec však bylo propuštěno jedenáct lidských bytostí, které vyšly se zoufalým mrkáním na sluneční světlo jako diplomovaní tlumočníci troxxtiny.

Jak se zdálo, tak tihle osvoboditelé nikdy nenavštívili Bengálsko v době jeho největšího rozkvětu před tisíci lety. Ano, tihle osvoboditelé. Protože Troxxtové přistáli šestého dne téměř mystického měsíce října. A šestý říjen se samozřejmě stal Svatým dnem druhého Osvobození. Pamatujme si to a připomínejme!

Vyprávění tlumočnicků přinutilo lidi svést hlavy v hanbě a skřípat zuby, když si uvědomili, jak naivním způsobem je Dendiové obelstili a zneužili.

Bylo pravda, že Dendiové byli určení galaktickou radou, aby pronásledovali a zničili Troxxty. Jenže to bylo proto, že galaktická rada - to byli především Dendiové. Dendiové byli jednou z prvních inteligentních ras, která se objevila na meziplanetární scéně. Tato obrovská stvoření vytvořila rozsáhlou policejní sílu, aby je a jejich moc chránila před jakýmkoliv náznakem odporu, který by se mohl v budoucnu objevit. V tomhle policejním sboru byly okázale zastoupeny všechny myslící rasy celé galaxie. Ve skutečnosti to však byl dokonalý nástroj k tomu, udržet je všechny pod bezpečnou kontrolou.

Většina zatím objevených ras byla poddajných a lehce ovladatelných a Dendiové jim vládli prakticky od nepaměti.

Dobrá, říkali ti ostatní, tak ať nám vládnu dál. Cožpak je v tom nějaký rozdíl?

Jenže během staletí rostla opozice a jejím zárodkem byla stvoření, jejichž podstatou byla protoplazma. Nakonec vniklo něco, čemu se později začalo říkat Protoplazmická liga.

Přestože bylo tvorů, jejichž životní cykly byly odvozeny od chemických a mechanických vlastností protoplazmy, poměrně málo, jejich pestrost co do velikosti, podoby a specializací byla mnohočetná. Galaktická společnost, která by si zvolila za hlavní zdroj své síly a vědění právě je, by se změnila v dynamickou organizaci, zatímco doposud byla jen společenstvím statickým. Podporovala by mimogalaktické lety, místo aby je zakazovala, jak tomu bylo až doposud, protože Dendiové se obávali možnosti setkání s civilizací, která by byla vyspělejší než jejich rasa. Stala by se skutečně demokratickou společností druhů a ras - jakousi biologickou republikou - kde se všechna stvoření stejné inteligence a kulturního vývoje budou s nadšením podílet na tvorbě vlastních osudů, o kterých až dosud prakticky bezvýhradně rozhodovali Dendiové, tvorové vzniklí na křemičitém základě.

V nepříliš dávné minulosti byli Troxxtové jedinou důležitější rasou, která umíněně odmítala naprosté odzbrojení, požadované všemi ostatními členy galaktického společenstva. Pak se na ně obrátil se žádostí o pomoc jeden z nejmenších členů Protoplazmické ligy. Dendiové se chystali zničit část jejich planety jako trest za to, že se pokusili podniknout výzkumnou výpravu za hranice galaxie, což bylo nezákonné.

Když Dendiové zjistili, že jsou Troxxtové pevně rozhodnutí bránit svého vzdáleného bratrance z rodiny organických procesů, a také to, že se proti nim najednou pozvedla vlna nepřátelství mezi dvěma třetinami příslušníků hvězdných národů, svolali neúplný sněm galaktické rady. Prohlásili, že došlo ke vzpouře, a pokoušeli se upevnit svou rozpadající se vládu tím, že obětovali životy obyvatel stovek světů. Troxxtové, mnohem slabší jak počtem, tak technickým vybavením, byli schopni pokračovat v dalším boji jen díky obětavosti a důmyslu ostatních členů Protoplazmické ligy,

kteří riskovali vlastní záhubu a dodávali jim nově vyvinuté tajné zbraně.

Cožpak jsme neuhodli původ těch zvířat z toho množství ochranných opatření, která podnikla? Nesměli totiž připustit, aby povrch jejich těla přišel do styku s atmosférou naší planety, která je pro ně smrtelně jedovatá. Bezešvé, neprůsvitné obleky, které naši nedávní návštěvníci nikdy neodkládali, v nás měly už dávno vyvolat podezření, že jejich těla nefungují jako naše na uhlíkovém základě, ale na složité bázi křemíkové.

Lidstvo kolektivně svěřilo hlavu a připustilo, že něco takového nikoho nenapadlo.

To nic, uklidňovali nás Troxxtové velkoryse, jste zatím velmi nezkušení a možná trochu přespříliš důvěřiví. Proto se to stalo. Naše naivní prostota, i když jim - našim osvoboditelům - přišla draho, nás nemůže připravit o členství v Lize, což Troxxtové považují za prvotní právo každé inteligentní rasy.

Ale co se týče našich vůdců, našich více než pravděpodobně zkorumpovaných a nezodpovědných vůdců...

První popravky představitelů OSN, hlav států, tlumočnicků bengálského dialektu a ostatních takzvaných "zrádců protoplazmy" proběhly po snad nejdelších, ale současně téměř nejspravedlivějších procesech v historii Země. Bylo to týden po dni D, po té podnětné příležitosti, při níž bylo lidstvu - v průběhu složitých a pestrých obřadů - nabídnuto členství v Novém demokratickém galaktickém společenstvu všech druhů a ras.

Ale to nebylo všechno. Dendiové nás neustále odsouvali stranou, aby se mohli v klidu zabývat činnostmi, která měla bezpečně zajistit naši planetu pro jejich tyranii, a více než pravděpodobně před námi chránili i své zbraně. Jediný dotek by byl pro pozemšťana fatální. Troxxtové byli jiní. S upřímným přátelstvím, díky kterému se už dávno jejich jméno stalo galaktickým synonymem pro slušnost a demokracii, vyslovovaným s úctou na každém místě mezi hvězdami, kde se sešlo několik myslících bytostí, nás požádali o pomoc. Naši Druzí osvoboditelé, jak jsme je s láskou nazývali, ve skutečnosti dávali přednost tomu, když jsme jim svou poctivou a tvrdou prací pomohli uspišit budování obranného systému naší planety.

Tak se vnitřnosti mnoha lidí rozpustily v neviditelných paprscích, které se používaly při sestavování nových, neuvěřitelně složitých zbraní, v nových troxxtích dolech, které byly mnohem hlubší než kdysi ty naše, lidé rychle slábli a umírali po celých stovkách. Na podmořských vrtných stanicích pukala a vybuchovala liská těla, ale to, jak Troxxtové tvrdili, byla bohužel při takových hloubkách běžná věc.

Ve školách byly uspořádány početné sbírky typu "Platinové zbytky pro Procyon", nebo "Radioaktivní odpad pro Deneb". Dokonce i ženy v domácnosti byly požádány, aby přispěly tím, že budou co možná nejvíce šetřit soli - protože tenhle nerost využívali Troxxtové mnoha pro nás nepochopitelnými způsoby - a barevné plakáty nabádaly: "Nesolte - sladte!"

A na to všechno - stejně jako moudří rodiče - dohlíželi naši vychovatelé a kráčeli při tom velkými kroky na skeletových konstrukcích, zatímco jejich bledá malá těla ležela stočena v závěsech pod každým párem lesklých kovových nohou. Skutečně, dokonce i v době spletitých hospodářských kolapsů, zaviněných tím, že se většina hlavních výrobních zařízení musela přeorientovat na mimozemskou zbrojní výrobu, navzdory zoufalému křiku obětí nemocí z povolání, o kterých naši lékaři nevěděli nic, stejně jako nebyli vybaveni na jejich léčení, uprostřed toho ničivého chaosu, bylo stále ještě velmi radostné si uvědomit, že jsme zaujali své zákonné místo v budoucí vládě galaxie a už teď pomáháme zajistit Neochvějnou demokracii vesmíru.

Bohužel, Dendiové se vrátili, aby celou tu idylu zničili. Objevili se ve svých velkých stříbrných lodích doutníkového tvaru a Troxxtové, varovaní teprve v poslední chvíli, se tak tak stačili vzpamatovat pod jejich nápor a postavit se jim alespoň částečně na odpor. Ale i přes to byla troxxtská loď z Ukrajiny přinucena vzlétnout a prchnout na svou základnu kdesi daleko v nekonečných hlubinách vesmíru. Po třech dnech zbyli na Zemi jediní Troxxtové - malá skupina odvážných, která chránila svou loď v Austrálii. Jak se zjistilo v průběhu příštích třech měsíců, bylo stejně těžké odstranit je z povrchu naší planety jako samotný světadíl. Teď docházelo na boje zblízka a dobývání nepřátelského opevnění, v němž byli Dendiové na jedné straně glóbu a Troxxtové na druhé, nabýval boj nevidaných rozměrů. Oceány vřely, celé stepi shořely na prach a pod děsivým tlakem řetězu mohutných otřesů, výbuchů a erupcí se změnilo podnebí. V té době Dendiové vyřešili svůj problém. V souvislosti se složitým bojovým manévrem vymazali obrovským výbuchem z našeho nebe planetu Venuši a Země byla na své dráze o něco posunuta, aby posloužila jako náhradní oběžnice.

Řešení bylo jednoduché. Protože byli Troxxtové příliš pevně usazení na malém světadílu a nedali se vypudit, Dendiové, kteří měli početní převahu, přisunuli tolik zbraní, že jejich palebná síla stačila změnit celou Austrálii v popel, který znečistil celý Tichý oceán. To se stalo čtyřicetadvacátého června, na Svatý den prvního povstání. Byl to den účtování, den, kdy se spočítalo, co ještě zbývá z lidské rasy.

Jak jsme mohli být tak naivní, ptali se Dendiové, a uvěřit té šovinistické protoplazmové propagandě? Vždyť přece, má-li být kritériem naší rasové sympatie fyzické příbuzenství, pak se nebudeme zabývat chemickým základem života! Životní tekutiny Dendiů jsou založeny na křemíku, nikoliv na uhlíku, pravda, ale copak obratlovci - obratlovci obdaření končetinami - abychom byli přesní, takoví jako my a Dendiové, přes jednu nebo dvě drobné chemické odlišnosti nemáme nekonečně mnohokrát více společného? Chceme se snad přirovnávat k těm beznohým, bezrukým oslizlým stvořením, jejichž těla jakousi nepochopitelnou náhodou tvoří stejná organická substance, jako těla naše?

A co se týče života v galaxii, jak nám ho popsali Troxxtové? No... Dendiové pokrčili svými mnohočetnými rameny a pustili se do komplikovaného budování svých upovídaných zbraní všude na troskách naší planety. Viděli jsme někdy zástupce těch protoplazmických ras, které Troxxtové údajně chrání? Neviděli a ani neuvidíme. Protože jakmile se nějaká podobná rasa objevila, ať to byla typově zvířata, zelenina, nebo minerály, a dosáhla vývojového stádia, ve kterém by mohla představovat jen potenciální nebezpečí pro kroutící se agresory, byla taková civilizace ostražitými Troxxty

systematicky vyhubena. My jsme zatím byli tak primitivní, že neviděli nic riskantního v tom, když nám nabídnou plnoprávné členství ve své lize.

Můžeme snad říci, že jsme se za cenu té strašlivé dřiny a množství obětí získali jakoukoliv užitečnou informaci o troxtské technologii? Samozřejmě že ne! Přispěli jsme pouze svým dílem k zotročení dalších ras ve vzdáleném vesmíru, které nám nikdy neublížily.

Způsobili jsme mnohé, za co bychom se měli stydět, oznámili nám Dendiové vážně - jakmile těch několik tlumočnicků bengálského dialektu, kteří přežili sankce Troxtů, vylezlo ze svých úkrytů. Přesto naše kolektivní vina není celkem ničím v porovnání se zlem, jež napáchali ti červy prožraní kolaboranti, zrádci, kteří nahradili naše bývalé umučené vůdce. A pak jsou tady ještě ty nevyslovitelně hnusné stvůry, tlumočníci, kteří se neštíteli učit a používat řeč tvorů ničících dva miliony let starý galaktický mír! Vždyť pro ty je i smrt příliš dobrá, huhlali Dendiové, když je zabíjeli.

Když si zhruba o osmnáct měsíců později Troxtové znovu vybojovali svou pozici na Zemi a přinesli nám sladké ovoce Druhého znovuosvobození - stejně jako vyčerpávající a ještě přesvědčivější argumenty o vině Dendiů - našlo se jen málo těch, kdo by byli ochotni přijmout s opravdovým nadšením zodpovědnost nově vytvořených a skvěle placených míst v institucích jazykových, vědeckých či vládních.

Samozřejmě, potíž byla i v tom, že od chvíle, kdy Troxtové při dalším znovuosvobození Země považovali za nutné zničit obrovský kus celé severní polokoule, hledali se velmi špatně především lidé jako takoví...

Přesto moho těch, které Dendiové vybrali do funkce hlavního tajemníka OSN, krátce po tom, co se jim podařilo opět osvobodit Zem, spáchalo sebevraždu. Tohle osvobození mimochodem smetlo z naší planety silný prstenec hmoty a dalo jí tvar, kterému naši předkové říkali "hruškovitý".

Možná, že to bylo v téhle době - možná o jedno dvě osvobození později - kdy Dendiové i Troxtové zjistili, že Země je na své oběžné dráze natolik nestabilní, že nezaručuje minimální bezpečnost požadovanou od takzvané bojové oblasti. Od té chvíle se začal boj, za doprovodu záblesků a vražedných výbuchů, klikatit vesmírem směrem k Aldebaranu.

To se stalo už před devíti generacemi, ale příběh se předává od generace ke generaci, od otců na syny a na vnuky a během té doby se z něj vytratilo jen málo. Vy ho teď ode mne slyšíte skoro přesně takový, jak jsem ho slyšel já sám. Slyšel jsem ho také od svého otce, když jsem s ním běžel od jedné vodní kaluže k jiné velmi vzdálené vodní kaluži, napříč plání rozžhaveného písku. Od matky jsem ho slýchal, když jsme nasávali vzduch a zoufale svírali husté chomáče zelených řas, kdykoliv se země pod námi zachvěla. Bývalo to znamením nějaké geologické katastrofy, která by nás mohla pohřbit ve spáleném a popraskaném těle naší planety, nebo nepravidelnosti v odstředivé síle, jež by nás mohla vymrštít z oběžné dráhy do prázdného vesmíru.

Ano, dělali jsme tenkrát přesně to, co děláme dnes. Běhali jsme stejně zoufalý závod - celé kilometry nesnesitelným vedrem - za vodou a jídlem, bojovali jsme tytéž zuřivé boje s obrovskými zajíci, v nichž cenou pro vítěze byla mrtvola toho druhého. A při tom jsme, vždycky a neustále, zoufale nasávali ten vzácný vzduch, který v obrovských množstvích opouští naši Zemi při každém zakolísání na její nestabilní oběžné dráze.

Nazí, hladoví a žízniví jsme přišli na svět, nazí, hladoví a žízniví na něm probíháme své životy pod obrovským a neměnným sluncem.

Je to tentýž příběh a tentýž tradiční závěr, tak jak jsem jej slyšel od svého otce a ten zase od svého. Poslechněte si poslední svatý postřeh našich dějin:

"Když se rozhlédneme kolem sebe, můžeme s celkem pochopitelnou pýchou prohlásit, že jsme byli osvobozeni skutečně tak dokonale, jak jen rasa a její planeta osvobozeny být mohou."

přeložil Jan Kantůrek

ilustroval Jan Štěpánek